ל) [במשנה שבמשניות איתא לא פסל ועי' בפי׳

הירושלמיז. ב)

לא פסל את הראשונה. שהרי ביאתן שוה ואי ראשונה קנויה היא הרי

היא אשתו ואחרונה ביאת זנות ואי לאו קנויה היא הרי שתיהן נכריות

אללו שלא ים היתה קנויה לאחיו ומקיים את הראשונה שלא נפסלה עליו

אבל אחרונה לא דלמא קנויות הוו ומשבא על הראשונה קמה הך עליה

באיסור שני בתים: פסל את הקטנה.

משום גזירה דלמח קדים ובעיל חרשת

ברישא וכדאמר בגמרא ואע"ג דממה

נפשר היא שריא ליה הואיל וראשונה

היא אי קנויה היא הא קנויה היא אי

לאו קנויה היא נכרית בעלמא היא:

פסל את החרשת. שמא קטנה קנויה

כולה וקנין החרשת משויירת: רבי

אלעור ה"ג במתני". ובקמייתאש רבי

אליעזר גרס והכי אמרן בפ״ק דנדה

(דף ת.): מלמדין את הקטנה שחמאן בו. ותעקור נישואיה ויקיים את הגדולה:

במ' וכן א"ר אלעור. בן פדת דאמורא

הוא הלכה כר"א דמתניתין והוא ר"א

בן שמוע: ולריכא. לשמואל ור׳

אלעור בן פדת למימר בקמייתא

הלכה כר' אליעזר ובהא נמי הלכה

כרבי אלעזר דבתרוייהו מלמדין את

הקטנה למאן: דאי איסמר בקמייסא.

גבי אחיות (לעיל דף קט.) משום

דאכתי לא איקיים מצות ייבום הילכך

מלמדין את הקטנה אשתו למאן

ותתייבם יבמתו: אבל בהא דאיקיים

מצות ייבוס. בשתיהן אימא לא אמר

שמואל הלכה כרבי אלעזר אלא יוציא

שתיהן בגט: וחי חשמעינן בהח משום

דגדולה רמיה קמיה. לייבומי משום

הכי מהדרינן אמיאון דקטנה כדי

שתתייבם גדולה: אבל אידך. בההיא

דאחיות דגדולה אחות אשתו היא נימא

לא רמיא קמיה ולא ילמדו קטנה למאן

בשביל ייבומיה של גדולה לריכא:

בותבר' יגדלו זה עם זה. ואם בא

לגרשה אינו יכול עד שיגדיל דגט קטן

אינו גט: היבמה שאמרה בחוך

שלשים יום. שכנסה היבם: לא נבעלתי לו. ליבם וגט יבמין יולא מתחת ידה

כדמפרש בגמ"י והוא אומר בעלתיך

ודייך בגט כופין אותו לחלוץ דהיא

נאמנת דעד תלחין יומין מוקי איניש

אנפשיה מלבעול: לאחר ל' יום (ם).

הוא נאמן דלא מוקים איניש אנפשיה

מלבעול ומיהו איהי לא משתריא

דשויתה לנפשה חתיכה דאיסורא ובעיא

חלינה ומבקשין הימנו אבל כופין לא

דהא בעל: בחיי בעלה. ולא נתכוונה

לפטור עלמה הימנו לאחר מיתת

בעלה אלא שהיה להם כעם זה עם

זה: גבו' לא חוללין ולא מייבמין.

קטן שמא ימנא סרים קטנה שמא

תמצא איילונית ואינם בני ייבום נמצאו פוגעין בערוה: ביחה דחיסורה.

קטן בגדולה דגדולה בת עונשין היא

ושמא הקטן ימלא סריס והרי נבעלה

לאסור לה שלא במקום מצוה וכן

גדול בקטנה אם תמלא איילונית נמלא

שפגע גדול בערוה אבל קטן וקטנה

אפילו אינן בני ייבום כגון הוא סרים

והיא אילונית אין כאן איסור דקטן

לג א מיי׳ פ״ה מהלי יבוס הלי כו סמג

עשין נ טוש"ע אח"ע סי העא סעיף ה: קעמ שביף ה. לד ב מוש"ע שם סעיף ו: לה ג מיי שם הלי כו נוש"ע שם סעיף ו: לו ד מיי שם הלי כח לו ה מיי׳ שם הלכה כע טוש"ע שם סעי ט: לח וז מיי שם הלי ל מוש"ע שם סעי׳

לט ח מיי שם פ״ח הלי טו [והלי יח] סמג עשין נא טוש"ע שם סיי קסו סעיף ה: ט מיי שם פ״ב הלי ה סמג שם טוש״ע שם

סעיף ו: מא י מיי שם הלי טו סמג שם טוש"ע שם סי׳ קסה סעיף ב: מב כ מיי׳ פי״א מהלי אישות הלי טו סמג לאויו מח טוש"ע שם סי׳ מח סעיף י:

תורה אור השלם ו. ואם לא יחפץ האיש לְקַחַת אֶת יִבִּמְתוֹ וְעֶלְתָה . השערה ָהָשָּׁהְּיּה נִיּשָּׁבְּיִה בָּאָ הַזְּמָנִים וְאָמָרָה מֵאֵן יְבָמִי לְהָקִים לְאָחִיו שֵׁם בְּישְׂרָאֵל לֹא אָבָה יַבְּמִי:

דברים כה ז דברים כה ז בי נַשְׁבוּ אַחִים יַחְדְּוּ .2 ומת אחד מהם ובן אין לו לא תְהֶיֶה אֵשֶׁת הַמֵּת הַחוּצָה לְאִישׁ זָר יְבָמָה יָבא עָלֶיהָ וּלְקָחָה לוֹ ָלְאִשָּׁה וְיִבְּמָה:

תום' חד מקמאי

מתני' יבם קטן שבא על יבמה קטנה יגדלו זה עם זה. פי' יבם קטן בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמה שלא הביאה ב' שערות ולא רצה לקיימה ולרא עליה אחר שהגדיל כיון דביאת בן ט׳ כמאמר שויוה רבנן וצריכה גט וחליצה אין להם לחלוץ עד שיהיו שניהם גדולים דאיש כתיב בפרשה יים ומקשינן אשה לאיש אבל ומקשינן אשה לאיש אבל בודאי אם רצה לקיימה ולבא עליה אחר שהגדיל אם היה גדול קנאה להיות כאשתו לכל דבר וא״צ שתהיה גדולה אלא אם יודעת לשמור גיטה אע״פ

עצמה מקבלת גיטה אע״פ

לאחר שלשים יום מבקשים ממנו שיחלוץ לה. ואם תאמר מה הוא מפסיד אם חולן לה ולמה אין כופין כדי להתירה ויש לומר שהוא מתביים גבית דין לחלון לה שתרוק בפניו: לאחר מיתת בעלה מבקשים ממנו שיחלוץ לה. ולא אמרינן

כופין שנתן אנבע בין שיניה שלא היפר לה שהרי אין יכול להפר עד שיבעול ואי סבירא ליה דמלי מיפר דפלוגתא היא בנדרים בפ' נערה (דף עד.) ומייתי לה בפ' ארבעה אחין (לעיל ד׳ כט:) סבירא ליה כמ"ד בכתובות (דף נט:) היא נתנה הלגע בין שיניה ולהכי מבקשים ולה כופין: כךר כאן דהקים דאחיו שם בישראל והאי דאו בר הבי שם בישראל הוא. ואע"פ שיבא לכלל הקמת שם לא מהניא כיון שלא היה לו שעת הכושר כי היכי דפסלינן בהערל (לעיל דף עט:) סרים חמה שלא היה לו שעת הכושר אע"פ (לעיל פ.) שבמינו מתרפאים באלכסנדריא של מזרים ומשני אמר קרא כו' ולא דמי לסרים חמה שאין רפואתו ברורה לבוא כמו קטן שיגיע לכלל גדלות:

יבמה יבא עליה כל דהו. מדלא כתיב אחי המת יבא עליה: אמר קרא כי ישכו אחים יחדו. וממעטינן מיניה לעיל בפ״ב (דף יו: ושם) אשת אחיו שלא היה בעולמו מכלל שאם היה בעולמו אפילו יום אחד מייבם אבל ליכא למימר דמיחדו דריש דאם כן אפי׳ סרים נמי לייבם מהאי טעמא דהא יחדו איתנהו:

מענת בתולים כל שלשים יום. אפי' ראינו שנסתרה כבר רבי יוסי אומר נסתרה לאלתר לאלתר לאו דוקא דאי אפשר לטעון עד שימלא בית דין:

לא נסתרה אפי׳ אחר כמה שנים. כלומר שאין אנו יודעין שנסתרה 0 אע"פ (נו שנכנסה לחופה ור"מ סבירא ליה דלא מוקי איניש אנפשיה שלא יסתר ויבעול בעילת מצוה אי נמי לא נסתרה שאנו יודעין בודאי שלא נסתרה ובהא לא פליג רבי מאיר:

אלא פסל את הראשונה יוכן ב' חרשות קטנה וחרשת יבא יבם על הקטנה וחזר ובא על החרשת או שבא אחיו על החרשת שפסל את הקטנה יבא יבם על החרשת שפסל וחזר ובא על הקטנה או שבא אחיו על הקטנה פסל את החרשת פקחת וחרשת הבא יבם על הפקחת וחזר ובא על החרשת או שבא אחיו על החרשת לא פסל את הפקחת בא יבם על החרשת וחזר ובא על הפקחת או שבא אחיו על הפקחת פסל את החרשת גדולה וקטנה יבא יכם על הגדולה וחזר ובא על הקמנה או שבא אחיו על הקטנה לא פסל את הגדולה בא יבם על הקטנה וחזר ובא על הגדולה או שבא אחיו על הגדולה פסל את הקטנה יור' אלעזר אומר ימלמדין הקטנה שתמאן בו: גבו׳ אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי אלעזר וכן אמר רבי אלעזר הלכה כרבי אלעזר וצריכא דאי איתמר בהא קמייתא בהך קאמר שמואל הלכה כרבי אליעזר משום דלא קיים מצות ייבום אבל בהא דאיקיים מצות ייבום אימא תרוייהו לפקו בגם ואי אשמעינן בהא משום דגדולה רמיא קמיה אבל אידך לא צריכא: מתני׳ חיבם קמן שבא על יבמה קמנה יגדלו זה עם זה בא על יבמה גדולה •תגדלנו יהיבמה שאמרה בתוך שלשים יום לא נבעלתי כופין אותו שיחלוץ לה לאחר שלשים יום מבקשין הימנו שיחלוץ לה ובזמן שהוא מודה אפילו לאחר שנים עשר חדש כופין אותו שיחלוץ לה הנודרת הנאה מיבמה בחיי בעלה כופין אותו שיחלוץ לה לאחר מיתת בעלה מבקשין הימנו שיחלוץ לה ואם נתכוונה לכך אפי' בחיי בעלה מבקשין הימנו שיחלוץ לה: גמ' לימא מתניתין דלא כרבי מאיר דתניא ייקטן וקטנה לא

חולצין ולא מתייבמין דברי רבי מאיר אפילו היא תימא רבי מאיר כי אמר ר' מאיר גדולה לקטן וקטנה לגדול דחד מינייהו ביאה דאיסורא הוא אָבל קטן הבָא על הַקטנה בתרוייהו כי הדדי נינהו לא אמר והא קתני בא על יבמה גדולה תגדלנו אמר רבי חנינא חוזאה בא שאני והא תגדלנו קאמר דכל ביאה וביאה דאיסורא הוא אלא מחוורתא מתניתין דלא כרבי מאיר קרי כאן ילהקים לאחיו שם והאי לאו בר הכי הוא אמר אביי אמר קרא יבמה יבא עליה כל דהו סרבא אמר בלאו הכי נמי לא מצית אמרת מי איכא מידי דהשתא אסירא ליה ולבתר שעתא שריא והא אמר רב יהודה אמר רב יכל יבמה שאין אני קורא 🐠 בשעת נפילה יבמה יבא עליה הרי היא כאשת אח שיש לו בנים ואסורה ואימא הכי נמי אמר קרא 2כי ישבו אחים יחדו אפילו בן יום אחד: יבמה שאמרה בתוך שלשים יום וכו': מאן תנא דעד תלתין יומין מוקים איניש אנפשיה אמר רבי יוחנן רבי מאיר היא דתניא "מענת בתולים כל שלשים יום דברי רבי מאיר רבי יוםי אומר ינסתרה לאלתר לא נסתרה אף לאחר כמה שנים רבה אמר אפי' תימא ר' יוםי עד כאן לא קאמר ר' יוםי התם אלא בארוםתו דגים בה אבל אשת אחיו

מיבזז אוכל נבלות אין ב"ד מלווין להפרישום וה"נ שניהן לאו בני עונשין: ולכתר שעתא. כשיגדלו: ואימא הכי נמי. לעולם אסורה לו: אפי' בן יום אחד. ישבו יחדו האמר קרא יבמה יבא עליה ואפי׳ לא הוי משמע כל דהו מסברא שריא ליה בקטנות כדאמר: טענה בחולים. להפסיד כתובתה: כל שלשים יום. דיכול לטעון לא בעלמי עד עתה: נספרה לאלפר. הוא טוען ואם טוען לאחר זמן אינו נאמן דודאי מרישא בעל ומנאה בחולה ושחק והשחא הוא דרחח עלה:

ג) ולעיל הי.ו, ד) ולעיל סא: ישם נסמן], ה) [עי׳ חוס׳ לעיל ב. ד״ה ואחות שגרסו רבה]. ו) לעיל ל. וש"נ. ו) [תוספי כתובות פ״א ע״ש], **ח**) צ״ל היו קנויות ע״ש], **ח**) צ״ל היו קנויות יעב"ן, ט) [לעיל קט.], י) [לקמן קיב.], כ) [לקמן קיד.], ט [נ"ל ואע"פ שלא נכנסה לחופה ר"מ ס"ל כו'.

גליון הש"ם בותני' תגדלנו. עי׳ לעיל כ לה ע"ב תוק' ד"ה תיגלי:

הגהות הב"ח (א) גמ' קורא בה נשעת נפילה: (3) רש"י ד"ה לאחר ל' יום אמרה לא נבעלתי והוא אומר בעלתיך הול נאמן: בעלתיך הול נאמן: (ג) תום' ד"ה לא לע"פ נמחק:

מוסף רש"י

יגדלו זה עם זה. ולא חיישינן שמא ממלא איילונית או הוא סריס ונמלא פוגע באשת אחיו שלא במקום מלוה, דבעי להקים לאחיו שם והאי לאו בר הכי הוא, אלא לאו בר הכי הוא, אלא אמרינן זיל בתר רוב קטנים בעלמל דליים סריסים (חולין יא.). קטן וקטנה לא חולצין. או קטן או

קטנה (לעיל סא:). כאן שייך לעמוד הבא. שלש נשים יוצאות. בעל כרחו של בעל (נדרים צי). האומרת טמאה אני לך. בל עלי לדס לחד וטימאני לך, ובאונס קאמר, באשת כהן דבאונס נמי אסורה לו, ולהכי נוטלת כחובחה דלח במוכמה לכח פשעה, ראי באשת ישראל אינה יולאה, דאנוסה מותרת לו, כדנפקא לן מוהיא לא נתפשה, דאי ברלון קמיירי . לישראל אפילו לישראל אסורה ואין לה כתובה דהא פשעה, ובגמרא מפרש לה הכי (שם). השמים ביני לביבן. שמינו מהיעק דדבר זה אינו גלוי לבריות אלא לשמים (שם). יעשו דרך בקשה. יבקשו הימנו שיפטרנה בגט כראוי ואין מכריחין אותו (שם). הדרן עלך בית שמאי